

Min kallelse - Joanna Pestalozzi

Jag är uppvuxen i en praktiserande katolsk familj, med fem syskon, på landet. Vi levde nog ett ganska så vanligt katolskt familjeliv. Vi bad bordsbön, rosenkransen, gick i mässan. I skolan var vi de enda katolikerna, så den lilla lokala församlingen var viktig. Likaså SUK som blev ett tillfälle att träffa andra katolska ungdomar.

När det var dags för konfirmationsundervisning fanns inga andra i samma ålder i församlingen.

Vem skulle kunna hjälpa oss med en bra undervisning? Mina föräldrar hade tidigare kommit i kontakt med en präst från Stockholm, som var präst i personalprelaturen Opus Dei. Genom honom fick vi kontakt med några medlemmar på ett Opus Dei-center i Stockholm, som hjälpte oss. Utöver undervisning fick vi också träffa andra ungdomar, hjälpa till i deras center, och lära oss att be. Vi fick en bra undervisning som jag är mycket tacksam över. Men det som slog mig mest var mötet med medlemmarna i Opus Dei. Jag möttes alltid av en glädje och iver att försöka göra Guds vilja, i smått och stort, på ett naturligt sätt. Jag såg en stor kärlek till kyrkan, och hos prästerna en vilja att alltid vara beredd att förmedla sakramenten, framför allt bikten.

Jag har alltså känt Verket, som man också kallar Opus Dei, sedan tonåren och det var något helt normalt för mig. Det var för mig självklart att jag som lekman också har en stor roll att spela i världen, att jag bara i egenskap av att vara Guds barn är älskad. Detta gudomliga barnskap ger en glädje, en inre frid och en vilja att göra allt – ALLT – bra och för Guds ära: Att helga arbetet för Guds skull. Att dela med sig av denna glädje till andra.

”Varför kommer inte bara en ängel ned med en skriftrulle där jag kan läsa Guds plan för mig? Tydligt och lätt att följa!” Som tonåring och ung vuxen funderade jag ofta på min kallelse. Det var inte yrkesval jag funderade på, jag bestämde mig redan på högstadiet att jag skulle bli läkare, utan: vad vill Gud för mig?

Under läkarstudierna var jag mycket engagerad i SUK och kyrkan. Jag bad, gick i daglig mässa, levde ett katolskt ungdomsliv, träffade vänner. Jag bodde på ett katolskt studenthem som drevs av några medlemmar inom Opus Dei, och fick min andliga vägledning av präster från Opus Dei. Men vad ville Gud med mig? Jag sökte efter något extremt. Kanske skulle jag bli karmelitnunna i Glumslöv? Opus Dei kändes för vanligt för att vara min kallelse.

Jag behövde komma iväg och flyttade till egen lägenhet, och då – DÅ – trillade polletten ned. Inte som en uppenbarad skriftrulle, utan en inre övertygelse som formades på en bussresa ut till Marielund där jag skulle arbeta som volontär.

Jag bad om att få bli medlem i Opus Dei när jag var 21 år. Jag är idag 38 år, gift och har fem livliga pojkar. Jag arbetar som läkare, och engagerar mig i min församling. Livet är inte alltid lätt, men min kallelse är just detta: att i min vardag som mamma, fru, läkare, vän, kateket, med hjälp från sakramenten och Opus Dei, göra Guds vilja här och nu.

Jag tror nog att min skriftrulle finns. Möjligen får jag läsa den, men inte nu. Och kanske är det bra att Gud inte verkar så, utan att vi med vår frihet formar vårt samvete och söker Guds vilja inom kyrkans ramar genom bön, andlig vägledning och ett regelbundet mottagande av sakramenten. Jag kan känna

en inre glädje och frid, och därför litar jag på att jag inte kommer bli helt överraskad när jag får skriftrullen överräckt till mig.

/april 2021